

Em Là Người Của Thần Chết

Contents

Em Là Người Của Thần Chết	1
1. Chap 1: Ý Nghĩa Của Sự Chết Là Gì ?	1
2. Chap 2: Kiều Ân & Cuộc Đụng Độ Với Thần Chết	3
3. Chap 3: Thần Chết Đi Học	5
4. Chap 4: Ngày Đi Học Đầu Tiên	7
5. Chap 5: Lý Do Để Sống	9
6. Chap 6: Tai Nạn Bất Ngờ	11
7. Chap 7: Ước Muốn Của Ba Mẹ	12
8. Chap 8: Tỉnh Lại	14
9. Chap 9: Bất Ngờ	16
10. Chap 10: Ký Ức Và Lời Hứa	18
11. Chap 11: Thời Hạn Còn Lại	20
12. Chap 12: Cái Giá Của Sự Đánh Đổi	22
13. Chap 13: Gặp Lại	24

Em Là Người Của Thần Chết

Giới thiệu

Một cô gái lạnh lùng vô cảm sau tai nạn khiến cho ba mẹ là người thân của cô ra đi mãi mãi. Một lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-nguoi-cua-than-chet>

1. Chap 1: Ý Nghĩa Của Sự Chết Là Gì ?

Sự sống là gì....

Cái chết là gì....

Định mệnh của mỗi con người đều đã được định đoạt từ lúc mới lọt lòng

Không có gì thay đổi được vòng quay của số phận

Nếu người ta thường nói Chúa Trời mang đến sự sống cho con người thì Thần Chết là kẻ tước đoạt đi sự sống đó

Không một ai có thể làm trật đường ray của số phận

Hãy sống để được một lần chết.....

“|×|×|tui là hàng rào thời gian|×|×|”

• • • • •

Buổi trời sáng không khí trong lành những tia nắng thấp thoáng trên bầu trời vô tận

Ở một biệt thự cổ kính đẹp nhất nước có một người con gái ngồi ngoài lan can của phòng mình để trầm tư suy nghĩ

Khuôn mặt cô không biểu lộ cảm xúc nó lạnh tới mức người nào đứng bên cạnh cũng phải rùng mình

Khuôn mặt đẹp tới mức ai cũng có thể xiêu lòng

Làn da trắng mịn màng được tô điểm là đôi môi đỏ như những cánh hồng nhung, sóng mũi thẳng tắp, hàng lông mi dài cong vút. Đôi đồng tử màu xanh của biển cả

Mái tóc màu nâu bị thổi tung trong gió vài lọn tóc nhỏ đùa nghịch trên khuôn mặt trái xoan

Hồi trước cô là một cô bé dễ thương tinh nghịch, nhưng giờ sau cú sốc lớn đó cô đã thay đổi trở nên một con người lạnh lùng

Cũng phải thôi cú sốc đó xảy ra khi cô chỉ mới 10 tuổi. Không một ai trong chúng ta có thể không thay đổi chính con người mình nếu đặt tình cảnh của mình vào cú sốc đó.

Những lúc cô ngồi một mình thì kỷ niệm lại bỗng ùa về

Gió lạnh lùng lướt qua trên gương mặt thanh tú của cô

-Làm sao để có thể khóc- cô bất giác bật thành tiếng

Phải trên gương mặt ấy làm sao có thể khóc được nữa, nước mắt đã rơi quá nhiều rồi đến nỗi cô chẳng còn biết khóc là gì

Hôm đó là buổi sáng của định mệnh ngày mà thần chết tước đoạt đi sự sống của người cô yêu thương nhất.

-Ba mẹ đi làm đây con ở nhà phải ngoan nhé- Ba cô nói rồi hôn vào má của cô

-Vâng- cô cất giọng líu lô của mình

-Tạm biệt con gái yêu- mẹ cô nói rồi cũng hôn lên má cô

-Tạm biệt ba mẹ- cô nói rồi ngó theo bóng dáng của ba mẹ mình

Nhưng vòng quay số phận của hai người đã dừng lại ở con đường thân quen đến công ty của mình

Một tai nạn giao thông nghiêm trọng đã xảy ra khiến cha mẹ cô tử vong trong lúc đi cấp cứu

-Reng.....reng.....

Tiếng chuông điện thoại của nhà cô vang lên một cô hầu vội vàng chạy ra bắt máy

-Alô

-Alô đây là nhà của ông Trịnh Tùng phải không ?- người đầu dây bên kia nói

-Vâng đúng có chuyện gì sao ạ- cô hầu vội hỏi

-Tôi là công an xin thông báo với gia đình là ông Trịnh Tùng và bà Mai Phương Giang vừa gặp tai nạn và đã được chuyển đi cấp cứu cứu tại bệnh viện Hùng Vương- người kia nói một tràng

-Ông nói gì cơ ông chủ tôi gặp tai nạn- cô hầu vội hỏi lại như không tin được lời vừa nghe

-Đúng vậy- người kia khẳng định

-Vâng chúng tôi sẽ đến ngay- cô hầu hấp tấp nói rồi cúp điện thoại chạy lên phòng có để tên là Kiều Ân

-Cô chủ, ông chủ và bà chủ đã gặp tai nạn- cô hầu hốt hải nói

- SAO- Kiều Ân hét lớn

-Chúng ta mau đến bệnh viện thôi tiểu thư

Hai người nhanh chóng leo lên xe tới bệnh viện

Kiều Ân vội vàng chạy tới nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu của vị bác sĩ

-Chúng tôi đã rất cố gắng nhưng họ đã chết trước khi tới được đây

-Kh...không... KHÔNG THỂ NÀO- Kiều Ân hét lên như không chấp nhận sự thật

Cô chạy lại khi thấy bốn nữ y tá đang đẩy ba mẹ cô ra

-BA...MẸ HAI NGƯỜI MAU TỈNH DẬY ĐI- cô hét lớn cổ nứ hai thân thể cứng đờ khi mất đi sự sống

-Ba mẹ đang đùa với con sao hai người mau tỉnh lại đi không phải ba mẹ đã nói cả nhà sẽ đi chơi vào dịp sinh nhật của con sao hu hu- cô cố gắng lay hai thân thể bất động

Cô hầu đứng bên cạnh cô bây giờ đang ôm chặt lấy cô để cho người ta đưa ba mẹ cô xuống nhà xác

-KHÔNG ĐƯỢC, KHÔNG ĐƯỢC MANG BA MẸ TÔI TỚI NƠI LẠNH LẼO ĐÓ ĐƯỢC- cô vùng vẫy hét lên rồi ngất lịm đi.

-Kiều Ân....Kiều Ân- tiếng gọi của bà quản gia kim kéo cô về thực tại

-Có gì không bà kim- cô hỏi

-Tôi đã chuẩn bị bữa sáng rồi- bà Kim nói

-Cứ để đấy đi tí cháu xuống

Sau câu nói ấy cô ngược mặt lên nhìn bầu trời bỗng cô nhìn thấy một chuyện không tưởng tượng được.....

2. Chap 2: Kiều Ân & Cuộc Đụng Độ Với Thần Chết

Trước mặt Kiều Ân bây giờ là chuyện không tưởng

Một người con trai đứng giữa không trung mặc đồ đen thui lù từ đầu đến chân tay cầm lưỡi hái tử thần khuôn mặt lạnh lẽo vô cảm đôi mắt màu tím tro khiến cho người ta không thể không lạnh người làn da trắng nổi bật khi khoắc trên mình bộ đồ đen thui nhìn trông đúng điệu của tử thần

-Người làm gì trên đây vậy hả- Kiều Ân lạnh lùng nói

-Ta làm gì thì mặc mớ gì đến cô...mà khoan đã- hắn nói như ngộ ra điều gì

-Cô nhìn thấy ta- hắn có hơi ngạc nhiên

-Người tưởng ta đui chắc- Kiều Ân vẫn lạnh lùng nói

-Thường thì chỉ người sắp chết, trẻ con và người có giác quan thứ sáu mới thấy được ta thôi- hắn vẫn bay và cái giọng giá lạnh vẫn theo hắn

-Đồ thần kinh- Kiều Ân khinh bỉ nói rồi bước vào trong

hắn đáp xuống trên lan can rồi cũng theo cô bước vào

-Cô là Trịnh Kiều Ân đúng không- hắn lấy lại phong độ của một thần chết nói

-Thì sao- cô thờ ơ nói

-Ta là thần chết và cô nằm trong danh sách sẽ được ta lấy đi linh hồn- hắn nói nhẹ như không

-Khi nào

-Cô không sợ chết sao- hắn ngạc nhiên

-Ta hỏi khi nào- Kiều Ân bắt đầu mất bình tĩnh

- 25/9 nghĩa là còn 2 tháng nữa

-Được rồi cảm ơn vì thông tin giờ thì đi đi- Kiều Ân nói rồi đứng lên

-Trong thời gian cô chưa chết thì tôi sẽ ở đây- hắn nói với theo

-Tuỳ người- cô lạnh lùng nói rồi bước ra ngoài

×××Dải phân cách thời gian đây×××

Hắn ở đây cũng được mấy ngày rồi mà cứ cô đưng mặt hắn, hắn đưng mặt cô trông hai người giống như hai cục băng tảng nhìn nhau vậy

-Tại sao người cứ ở đây vậy- Kiều Ân tỏ vẻ không thích nói

-Ta đã nói rồi ta sẽ ở đây đến khi nào bắt linh hồn của cô đi- ở trên cây giọng lạnh lẽo phát ra

-Linh hồn khác- cô lạnh lùng hỏi câu không đầu mà đuôi cũng chẳng có

(Chị này thật kiêu lời)

-Ta sẽ đi tuỳ theo từng cái chết và giờ chết- hắn cũng lạnh lùng đáp lại

-Ồ vậy sao

-Ta thắc mắc thật, ta nghe nói thần chết chỉ là một bộ xương khô nhưng người thì có vẻ không giống nhỉ- Kiều Ân nói rồi nhếch miệng cười

-Cô muốn nhìn thấy hình dáng thực sự của ta

-Có lẽ vậy

Hắn nhảy từ trên cây xuống đứng trước mặt cô

-Nếu vậy hãy nhìn kĩ- hắn nói rồi lẩm nhẩm gì đó khuôn mặt đẹp trai kia biến mất thay vào đó là khuôn mặt trơ xương với hai hốc mắt đen ngòm rồi từ từ cả tay và chân đều trở thành xương trắng hếu các khớp tay lòi ra

-Ồ ta chẳng mấy ngạc nhiên với hình dạng này của người- cô tỏ vẻ thờ ơ

-Không phải cô muốn xem hình dáng thực sự của ta rồi giờ nói vậy sao- hắn nói mà cảm thấy bị xúc phạm

Tuy là một người lạnh lùng và là người chẳng hứng thú gì với con người hay canh vậ ở trần gian nhưng hắn vẫn cảm thấy có một chút gì đó rất tức. Đang đứng khoanh tay trước ngực thì Kiều Ân lại hỏi

-Người sợ thần chết vậy thần chết sợ gì- Kiều Ân nói mà giọng vẫn lạnh băng

-.....???(im lặng)

-Không biết- hắn lạnh giọng nói vì nghĩ nát óc mà chưa nghĩ ra

-Ồ thế à ta có thứ này rất thú vị- Kiều Ân nói rồi nở một cái cười nhếch môi lạnh lẽo

-Thú vị sao- hắn nói rồi cũng tạo một đường cong tuyệt mỹ

- Di- Kiều Ân nói một từ ngắn gọn xúc tích dễ hiểu

Hai người đi một lúc thì cô dừng lại ở một cái nhà kho (tự cho là vậy)

-Vào đi- cô nói

Hắn bước theo cô vào chùng vài bước chân thì khuôn mặt bỗng trở nên tái đi.....

3. Chap 3: Thần Chết Đi Học

Hắn đứng bất động mắt mày tái mét chân lùi về phía sau

-Sao cô lai dẫn tôi tới đây- hắ e dè nói

-Quả nhiên....- cô bỏ lửng câu

Nơi hắn được mang đến đó chính là “chuồng chó bet đê”

Lũ chó nhìn thấy hấn thì mất bình tĩnh sủa ầm lên

Kiều Ân bước đến chỗ cổng chuồng mở khóa chó ở trong như điên chạy xò ra chỗ hán

(Lý do rất đơn giản vì hắc đang trong tình trạng bộ xương khô chó tưởng là xương nên rượt theo đòi ăn)

Hắn chạy lũ chó cũng rượt theo bên ngoài nhìn vào chỉ thấy lũ chó chạy và sữa inh trời chứ không thấy hắn

Hắn nhanh chóng quay trở lại với hình dạng ban đầu và nhảy tọt lên cây

Hắn lạnh lùng liếc xéo cô một cái

-Người thật không thấy xấu hổ vì mình là một thần chết sao- Kiều Ân nói vẫn ngữ điệu lạnh lùng ấy

-Hừ- hử hừ lạnh mà không thèm nói nữa cho mỗi miệng

..... (im lăng)

Một lúc sau

-Ta muốn người đi học- Kiều Ân nói

-Cô muốn ta đi học ở trường của loài người ư một thần chết như ta mà phải nghe lệnh cô sao sao đừng có mơ- hấn xỏ một tràng

-Tuỳ người nếu không làm theo lời ta thì cũng đừng mơ lấy được linh hồn của ta- cô nói lạnh rồi bỏ đi trong khi hắn còn đang đứng bơ vơ

-Cô dám uy hiếp ta được đi thì đi ai sợ ai chứ- hấn nói mà trong lòng đã uất lắm rồi

[illegible]

-Nè tỉnh đi không phải hôm nay cô bắt tôi đi học sao- hấn lay lay cô

-Biến- Kiêu Ân lạnh lùng nói rồi với tay cầm chiếc đồng hồ phi thẳng vào hắn

Nhưng hần nhanh nhen né thể là chiếc đồng hồ bay thẳng vào tường nát như tương

(-cái tường quĩ ăn cái gì mà cứng thế hai cái đồng hồ dễ thương này nát rồi huhuhu

-ngu thể ăn xi măng với gạch chứ gì

-à lão dữ ghen ta lấy búa đập cho mày nát bép lun

-á chết tôi rồi)

 () () () () () () () () () () () ()

- Làm cái gì vậy hả cái tên trời đánh kia- cô quát lớn

-Không phải hôm qua cô nói tôi đi học như một sự trao đổi sao- hấn đứng nói mà cô đã bỏ đi

-Này có nghe tôi nói không hả- hấn tức sôi máu

-IM ĐI

Với trước kia thì hấn gương mặt vẫn lạnh như băng nghìn năm sao bay giờ hấn lại thay đổi nhĩ gương mặt biết tức giận vì đơn thuần thần chết không có cảm xúc của con người hấn chắc hấn đã dần thay đổi khi gặp cô một con người còn lạnh lùng ngang hấn.

-Định mọc rễ ở đây à- cô nói mà chất giọng vẫn lạnh băng

Hấn không nói gì chỉ bỏ đi xuống dưới nhà

-Chào buổi sáng tiểu thư- một cô hầu đứng trước cửa phòng cô nói

Cô lướt qua cô hầu bước từng bước xuống cầu thang trải thảm nhưng bước xuống sảnh

Khuôn mặt vô cảm dường như ánh lên một chút gì đó buồn

Căn biệt thự lạnh lẽo chỉ có mình cô buồn nhưng không thể khóc được nữa

-Biến hình đi- cô lạnh giọng

Một người con trai với khuôn mặt lạnh lùng chẳng khác gì so với cô xuất hiện

Các cô hầu nhìn người thanh niên đó có hơi sợ nhưng vẫn bị lu mờ bởi sự đẹp hút hồn của hấn

Gương mặt thanh tú làn da trắng không tì vết (tui ghen tị quá)

Sống mũi thẳng tắp đôi môi anh đào đặc biệt là đôi mắt tím tro của anh ánh lên sự chết chóc

Mái tóc hơi rối khiến hấn thêm đẹp trai

-Đây là ai vậy tiểu thư- bà Kim thắc mắc

-Của nợ

-Của nợ ???- bà Kim nhắc lại mà còn thắc mắc hơn

Sau hai từ đó cô lạnh lùng bước ra xe để lại cho bà Kim nhiều dấu chấm hỏi

-Tiểu thư cô không ăn sáng sao- bà Kim gọi với ra

-Không- nó lạnh lùng nói rồi mở cửa xe bước vào

Hấn cũng theo cô vào trong xe rồi từ từ chiếc xe cũng lăn bánh rời khỏi biệt thự.

Tại học viện HG (HG là viết tắt của Hoàng Gia)

Chiếc xe sang trọng đi thẳng vào sân trường

Cô gái trong xe mở cửa bước ra sau đó theo là một người con trai cũng mở cửa bước ra

Những người ở đó sốc toàn tập bởi sự lạ lùng và hết sức là bất bình thường

Hai người bay giờ là trung tâm của sự bàn tán.....

4. Chap 4: Ngày Đi Học Đầu Tiên

Một người con gái bước ra từ chiếc xe sang trọng theo sau là một người con trai phải nói là đẹp trai lạnh lùng

Nhưng cả học viện này không ai là không để mắt tới người con gái bước ra đầu tiên và đó không ai khác chính là Kiều Ân

Cả học viện này đều biết cô là một người lạnh lùng mà ai cũng không dám lại gần chỉ có những kẻ to gan lớn mật mới dám lại gần cô bởi những kẻ sau khi lại gần cô sẽ chết không toàn thây.

Nhưng sức hút từ người con trai này cũng không phải dạng vừa

Đám con gái trong học viện bây giờ nhìn hấn bằng con mắt hình __

Những giọng la hét không ngừng vang lên

-Anh đẹp trai anh tên gì vậy ?- hs nữ 1

-Anh ơi anh học lớp nào vậy ?- hs nữ 2

-Anh có bạn gái chưa ?- hs nữ 3

....vân vân....&.....mây mây.....

Đám con gái thấy trai đẹp là bu như kiến khiến cho hấn sắp nghẹt thở mà chết

-Kiều Ân mau cứu tôi, tôi sắp nghẹn thở chết rồi- hấn gọi to khi thấy cô đang chuẩn bị đi (lạ nhỉ ảnh đã chết rồi mà còn sợ chết nữa)

-Anh sẽ không chết được nữa nhưng sẽ không thể làm gì- cô nói rồi bỏ đi lên lớp

Những người ở đó mặt ngu ra bởi không đủ chất xám để hiểu câu nói của cô

...tích tắc....tích tắc.....

Sau một hồi chật vật với đám con gái hám trai trong cái học viện hấn đã vác cái thân tàn ma dại này đến gặp hiệu trưởng

Cộc....cộc

-Mời vào- tiếng người phụ nữ vọng ra

Hấn lết vào phòng đứng trước người đang ngồi chiếc ghế xoay

-Em là học sinh mới mà tiểu thư đã nói

-Đúng vậy- hấn lạnh nhạt nói

-Vậy em tên gì để tôi còn làm hồ sơ cá nhân- người phụ nữ lại lên tiếng

-Vương Gia Kiệt- hấn đáp gọn lọn 3 từ

-Được, tiểu thư có nói xếp cậu chung lớp với cô ấy vậy cậu sẽ học lớp 11A1 này tôi có gọi giáo viên chủ nhiệm lên để dẫn cậu về lớp chắc cũng sắp tới rồi

-Ngoáp- hấn ngáp một cái rõ to thể hiện sự chán khi phải nghe

-Cộc cộc...

-Mời vào

-Chào cô tôi lên nhận học sinh mới

-Học sinh đây phiền cô đưa về lớp

-Vâng- bà cô nhìn hấn..... (bà cô hám giai)

-Tôi là chủ nhiệm lớp 11A1 tên là Ngọc Trinh

Bà cô và hấn đi về lớp trên đường bà ta hỏi hấn đủ mọi điều nào là tên, sinh ra ở đâu có quan hệ gì với Kiều Ân.....vân vân....&.....mây mây.....

Nhưng hấn chẳng thèm mở miệng trả lời lấy một câu đúng là đồ kiếm lời mà

Sau hai dãy hành lang thì trước mặt hấn là lớp 11A1. Bà cô bước vào lớp gõ cái thước xuống bàn mén xúu nữa là nút đôi luôn (bà này nội công thâm hậu thiệt)

-Hôm nay lớp chúng ta sẽ có học sinh mới- giọng chích chòe bông của cô Trinh vang lên

-Học sinh mới sao- nữ sinh 1

-Hy vọng là anh đẹp trai hồi sáng- nữ sinh 2 mơ mộng

-Uk...uk- nữ sinh 3 đồng tình

-Ước gì là một em gái thật dễ thương - nam sinh 1

- Phải đấy- nam sinh 2

..ồn ào.....láo nháo.....

Rầm....tiếng thước lại đập xuống bàn lần này là đi tong cái bàn luôn (hic hic tội nghiệp cái bàn ghê)

-Cả lớp im lặng- bà cô hét lên

.....Im phăng phắc.....

-Em vào lớp đi

Hấn mở cửa bước vào trong đứng trên mực nói vốn vẹn 3 từ không hơn không kém

-Vương Gia Kiệt

Bên dưới nữ sinh hò hét ùm xùm

Hấn chẳng thèm quan tâm đến chỉ để ý người ngồi cạnh cửa sổ đang hướng mặt ra bầu trời

-Em chọn chỗ ngồi đi

Đám con gái trong lớp tranh nhau để hấn ngồi chung mà hấn chẳng để tâm đến đi thẳng xuống bàn trống cách cô đang ngồi

Lũ con gái thấy hấn đã yên vị ngồi bên Kiều Ân thì tiếc nuối nhưng không dám hó hé gì.

.....Reng reng

Tiếng chuông giờ ra chơi học sinh ủa ra ngoài như thể đi chạy loạn

Kiều Ân cũng bước ra khỏi lớp lên sân thượng nơi lý tưởng để cô ngắm nhìn bầu trời đầy nắng kia

Hấn thấy cô đi cũng len lén đi theo

Mở cửa bước ra ngoài xung quanh trồng vài cây có bóng mát còn lại là hoa lan hoa hồng.....vv vì muốn được nghỉ ngơi nên cô đã biến sân thượng này giống khu sinh thái đi động tuy không nhiều cây lắm nhưng rất đẹp đặc biệt là cây hoa anh đào

Kiều Ân đi đến chỗ thường ngày cô hay ngồi bên trên là cây anh đào đang nở rộ dưới cái nắng gay gắt ở Việt Nam. Kiều Ân ngồi xuống cái ghế cô bắt chéo chân thản nhiên nói

-Muốn gì

Đã bị phát hiện hấn bước ra từ cánh cửa đi lại gần chỗ cô đang ngồi

-Không ngờ trên sân thượng ở đây lại trồng cây đấy- hấn nói mà ngó nghiêng

-Vào vấn đề chính- cô nói vì cô thừa biết hấn muốn nói gì

-Được thôi, lý do cô muốn tôi đi học là gì

-Vẫn chưa nhận ra- cô nói mà không thèm nhìn chỉ chăm chăm vào quyển sách trên tay

-.....???

-Chuyện hồi sáng còn nhớ chứ- Kiều Ân vẫn lạnh lùng nói

-Nó có liên quan gì đến.....chẳng lẽ....

-Anh không thể tổn hại đến con người thì chỉ còn cách chịu đựng

-Lý do là gì

-Vì một chữ mà thôi.....

5. Chap 5: Lý Do Để Sống

Gió trên sân thượng lướt qua thổi bay những cánh hoa anh đào gió nhẹ nhàng nâng niu những lọn tóc của Kiều Ân

-.....

Gió làm câu nói của cô như hoà mình cùng với làn gió kia rồi biến mất giữa thế giới vô tận này

Hắn đứng trơ ra trước câu trả lời của Kiều Ân.

Kiều Ân đưa đôi mắt thoáng buồn nhìn ra xa nơi những đám mây đang hững hờ trôi trên nền trời xanh vô tận kia nơi mà cô chắc chắn rằng ba mẹ của cô đang sống hạnh phúc.

Tiếng chuông báo vào học như thức tỉnh cô nơi xa xăm ấy khuôn mặt cô lại lạnh lùng như vô cảm, khuôn mặt ấy như một vỏ bọc khiến cho cô không còn muốn tìm ra ý nghĩa của cuộc sống và lý do để tồn tại.

Cô lướt qua người của hắn bước từng bước bậc thang một cách lạnh lùng như thể hắn chẳng là gì trước mặt cô

Hắn cũng nhớ ra mình cần trở về lớp học nên cũng quay bước đi xuống để lại cây anh đào đang bị gió thổi tung những cánh cánh hoa bay đi như không thể đoán trước là sẽ đi về đâu.

Trong tiết học hắn không ngừng suy nghĩ về câu trả lời mà cô nói trên sân thượng :

-“Tôi hận thần chết và cậu cũng không ngoại lệ đâu”

Tại sao cô ấy lại hận thần chết lý do là gì điều gì khiến cô lại hận thần chết như vậy, bao nhiêu câu hỏi cứ bập bùng trôi nổi trong đầu hắn

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi

Rồi tiết học cuối đã kết thúc cô bước ra khỏi lớp xách cặp đi xuống sân đưa cho tài xế rồi đi bộ

Hắn đứng dưới cửa lớp nhìn thấy Kiều Ân không đi về bằng xe mà lại đi bộ nên cũng nhanh chóng đi theo

-Đi theo làm tôi làm gì- Kiều Ân nói mà giọng vẫn lạnh băng

-Tôi thấy cô đi bộ nên đi theo thôi- Hắn đi lên phía trước

- Cô đi đâu vậy- hắn hỏi chỉ cho có chứ hắn rất muốn giải đáp hết câu nói của cô đã khiến hắn thắc mắc trong đầu suốt cả ngày nay

-Đi đến một nơi có ba mẹ tôi

Hắn không hiểu lắm nhưng cũng cứ lì đi theo (Au: khổ lắm anh không có dư chất xám để hiểu

- chất xám là gì ???

Au: tôi tạo cho anh con người lạnh lùng và đẹp trai thế vậy mà tui quên cho não vào*khóc sụt sùi*

-thần chết không cần não

Au: *đơ toàn tập* thui kệ mặc người không cần não cũng được)

Hai người đi mà không mở miệng nói với nhau câu nào nữa đi khoảng một chút hai người bỏ lại sau lưng những tiếng nói ồn ào náo nhiệt của thành phố đi chút nữa hai người tới ngọn đồi nhỏ nơi ấy cũng có một cây anh đào đang nở hoa rất đẹp

Bên dưới có hai bia mộ một nam một nữ cũng ngoài 30

-Đây là ba mẹ cô- hần hỏi khi thấy cô ngồi xuống lấy trong túi ra một chiếc khăn lau hai ngôi mộ rất cẩn thận

-Đúng vậy- cô nói giọng có vẻ dịu dàng hơn thường ngày

-Con đến thăm ba mẹ đây- cô nở nụ cười nhạt nhìn vào hai gương mặt trên bia mộ

-Anh muốn giải đáp chuyện gì trước- Kiều Ân nhàn nhạt nói

Hần hơi ngạc nhiên bởi câu nói của Kiều Ân, hần là một người rất khó để có thể biết hần nghĩ gì nhưng có vẻ cô có thể nhìn thấu tâm can của hần

- Tôi không biết là cô muốn cho tôi biết những gì ?- hần nhàn hạ ngồi xuống đám cỏ xanh mướt

Ánh nắng chiều tà nhẹ nhàng len lỏi chiếu những tia sáng yếu ớt vào nơi cô và hần đang ngồi

-Vậy bắt đầu từ lý do cô lại hận thần chết được không- hần nhàn nhạt nói

-Tôi sẽ cho cậu biết- cô lạnh nhạt nói

Tôi có một gia đình rất hạnh phúc ba mẹ rất yêu thương tôi nhưng lúc tôi lên 10 tuổi họ đã chết bởi tai nạn giao thông- nói tới đây Kiều Ân bỗng hạ giọng xuống như không muốn kể tiếp

-Vậy tại sao cô lại nói hận thần chết và tôi cũng không ngoại lệ- hần hỏi

-Không phải đã quá rõ rồi sao- cô cười khinh

-Ý cô là gì- hần thắc mắc

Cô đứng lên nhìn hần bằng đôi mắt đỏ au bởi sự thù hận

-Không phải thần chết mấy người là người đã lấy sự sống của ba mẹ khiến cho gia đình mà tôi yêu thương nhất biến mất sao khiến cho tôi trở thành mồ côi khi ở cái tuổi chưa biết chết là gì cái lý do tôi hận thần chết không phải là đã quá rõ ràng sao- Kiều Ân giận dữ nói

Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy con người thật của cô một con người yếu đuối trong vỏ bọc lạnh lùng kia

-Tôi không còn có thể tìm thấy được lý do của sự sống nữa tất cả là nhờ vào thần chết mấy người đấy- cô nói rồi ngồi thụp xuống

Hần thấy vậy cũng ngồi xuống bên cạnh cô

Trả lại đây trả ba mẹ lại cho tôi trả tôi những tháng ngày hạnh phúc trước đây đi- cô gào lên khoe mắt cô đỏ hoe những giọt lệ tựa như pha lê kia đua nhau lăn dài trên má cô. Đây là lần đầu tiên cô khóc sau ngần ấy năm cô không thể khóc được

Những cảm xúc cô dồn nén trong lòng bấy lâu nay ngay lúc này dường như vỡ òa

Hần lặng nhìn cô khóc.....

6. Chap 6: Tai Nạn Bất Ngờ

Hắn lặng nhìn cô khóc đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình vô dụng nhìn người khác khóc chỉ vì mình là thần chết

Hắn ước ngay lúc này đây mình là một con người để hắn có thể thông cảm và cùng cô chia sẻ nỗi đau mà cô đã để ở trong lòng từ hồi còn nhỏ

Nhưng hắn không thể chỉ vì hắn là thần chết mà thần chết không có cảm xúc thì cảm nhận nỗi đau bằng cách nào

Sau bao nhiêu năm qua cô đã không thể rơi lệ bấy giờ đây cô khóc như chưa bao giờ được khóc. Khóc vì mình yếu đuối, khóc vì mình đã không thể làm được điều gì cho cha mẹ, khóc vì nhớ tới kỷ niệm khi cô còn nhỏ

Cảm xúc vỡ òa trong trái tim nhỏ bé kia đã hằn sâu một vết thương lòng không thể nào xóa đi được

Sau khi khóc nổi cô đơn trong trái tim cô dường đã trút đi một phần nào đó và rồi biến mất cùng những giọt nước mắt kia. Đứng dậy đưa đôi mắt còn vương lại những giọt lệ tựa như pha lê kia cô nhìn bầu trời với ánh nắng màu cam dịu dàng như cái ôm mà mẹ cô đã từng cho cô.

Trong lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc một niềm hạnh phúc ngắn ngủi thoáng qua

Cô nhìn lại hai bức ảnh bán thân trên hai ngôi mộ kia nở một nụ cười

-Ba mẹ còn về đây con sẽ lại lên thăm ba mẹ

Nói rồi cô đi xuống ngọn đồi trở về nhà, trên con đường quen thuộc gió thổi hiu hiu khiến cho cô cảm thấy bình yên

Hắn đi theo ở đằng sau không nói gì lặng lẽ nhìn người con gái nhỏ bé kia

Hắn và cô đi hết con đường xuống ngọn đồi trước mặt hai người là một xã hội với những con người tấp nập đi lại hai người hoà mình với dòng người qua lại khi đi qua một khu chợ cô nhìn thấy một cô bé gái rất dễ thương ăn mặc bộ quần áo cũ mèn đang bê một thùng rau khá lớn so với chiều cao của cô bé. Bên trong một người phụ nữ trung niên luôn miệng chửi mắng cô bé. Bà ta bắt cô bé mang thùng rau qua bên đường cho người ta với thân hình nhỏ bé cùng thùng rau nặng trĩu cô bé lê từng bước xuống lề đường mà không biết rằng có một chiếc xe tải đang lao đến, chiếc xe lao nhanh vun vút về phía trước

Người dân đứng nhìn mà không ai quan tâm gọi cô bé lại

Kiều Ân không thể bỏ mặc cô bé đó bị tai nạn giao thông như ba mẹ cô được không suy nghĩ nhiều cô lao ra trước những con mắt ngạc nhiên của mọi người và hắn cũng không ngoại lệ

Chiếc xe chỉ còn cách vài cm Kiều Ân nhanh chóng đẩy cô bé về phía chiếc xe lao thẳng đụng mạnh vào người Kiều Ân khiến cô bay ra cách đó chừng vài mét

Đầu cô đập mạnh xuống đường khiến máu chảy ra rất nhiều

Ngay lúc này đây khi chỉ còn lại ít ý thức một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô

-"Đằng nào cũng chết chỉ chết sớm hơn một chút cũng chẳng sao"

Cô lấy hết sức còn lại khẽ mở mắt Kiều Ân nhìn thấy cô bé và hắn đang chạy đến bên cô rồi hình ảnh trước mắt của Kiều Ân mờ dần cùng tiếng gọi của hắn và cô bé.

Tiếng bàn tán xôn xao về vụ tai nạn vừa xảy ra nhưng không một ai thèm rút điện thoại ra gọi một cuộc gọi cho cứu thương hay cảnh sát đứng là thế giới này con người thật vô tình và chỉ biết nghĩ tới bản thân mình mà không cần biết người khác bị gì.

Còn tãi xế sau khi tỉnh khỏi cơn ngủ gật thì hoảng hồn chạy xuống nhìn thấy Kiều Ân đang nằm trên vũng máu liền rút điện thoại ra gọi ccứu thương

Chừng một lúc tiếng còi xe cứu thương cũng đến Kiều Ân được hai nhân viên của bệnh viện đưa lên xe hẳn cùng cô bé chui tọt lên xe đến bệnh viện cùng cô

Bệnh viện trung tâm thành phố Trịnh Giang Ân đây là một trong những công ty mà ba cô từng kinh doanh nay được giao lại cho người chú em ruột của ba cô

Khi xe cứu thương vừa dừng trước cổng bệnh viện các bác sĩ cùng với y tá chạy ra

Kiều Ân nhanh chóng được đẩy đến phòng cấp cứu. Sau khi đẩy Kiều Ân vào theo sau là các bác sĩ và y tá cánh cửa được đóng vào.

Chữ “Emergency” trên trên cửa phòng cấp cứu được bật sáng.....

7. Chap 7: Ước Muốn Của Ba Mẹ

Đèn phòng cấp cứu được bật sáng

Bên ngoài người chú của cô rất lo lắng

Hắn và cô bé cũng không ngoại lệ

Cô bé thì khóc tay nắm chặt cầu nguyện cho Kiều Ân được bình an

Tuy là hắn biết ngày chết và cũng là người lấy đi sinh mạng của cô nhưng sao hắn cảm thấy nhói đau

“Không phải thần chết vô cảm và không có cảm xúc sao”-hắn cười chua chát

Nếu là hắn của trước đây thì có lẽ hắn là người phải nói là lạnh lùng như tảng băng nghìn năm lấy đi sinh mạng của người khác mà không có chút gì là do dự hay đắn đo những sao giờ đây nhìn cô khóc nhìn thấy cô bị thương thì hắn lại cảm thấy đau rất đau. Nghĩ tới việc hai tháng nữa chính mình sẽ lấy mạng cô thì trái tim của hắn như vỡ vụn vậy.

Cạch

Tiếng mở cửa kéo hắn khỏi mớ hỗn độn trong suy nghĩ

Tiếng cửa của phòng cấp cứu mở ra một bác sĩ cũng ngoài tầm 50 bước ra

-Cháu gái tôi sao rồi- người chú của cô vội chạy lại hỏi

-Tình trạng của tiểu thư đã qua cơn nguy kịch chúng tôi đã phẫu thuật cho cô ấy may chỉ là chấn thương nhẹ ở phần não và tay chân sây sát do sạt xuống đường thì không còn gì đáng ngại- Vị bác sĩ từ tốn nói

-Thật tốt may là con bé không bị sao- người chú thở phào như trút được sự lo lắng

-Giờ tôi sẽ chuyển tiểu thư xuống phòng hồi sức sau khi tỉnh thì sẽ chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt- bác sĩ nói

-Cám ơn mọi người rất nhiều- chú cô cúi đầu đầu nói

-Giám đốc không cần khách sáo vậy đâu- vị bác sĩ cười nói

Chiếc băng ca được đẩy ra ngoài Kiều Ân vẫn mê man, bình oxy cây truyền nước biển và truyền máu lằng nhằng được chuyển ra cùng với cô

Thấy cô được chuyển đi hắn và cô bé ban nãy cũng đi theo

Giờ người chú của Kiều Ân mới để ý sự có mặt của hai người

(ông này kỳ cục người ta ngồi một đồng từ nãy đến giờ mà bây giờ mới để ý là sao)

-Hai người là người gọi cấp cứu đến bệnh viện à- ông nhìn rồi hỏi

-Đúng vậy- hắn lạnh lùng

đáp lại

-Tôi là Trịnh Hùng chú ruột của Kiều Ân và là em trai của ba Kiều Ân rất cảm ơn cháu đã giúp đỡ- ông Hùng thân thiện nói

-Tình trạng của cô ấy sao rồi- hần không nghe ông nói mà lạnh lùng hỏi

-Cháu có quan hệ gì với con bé- ông Hùng thắc mắc hỏi

-Bạn học-hần đáp cùn ngắn gọn xúc tích dễ hiểu

Ông Hùng đơ người trước câu trả lời của hần vì ông biết sau tai nạn của ba mẹ Kiều Ân cô dường như khép kín bản thân mình trong vỏ bọc của lạnh lùng nhưng giờ cô lại có bạn thật đáng kinh ngạc.

Trong lúc ông Hùng còn đang đứng đó kinh ngạc thì hần và cô bé đã đi theo xuống phòng hồi sức.

-Hai người không được vào- một cô y tá chặn ở cửa khi thấy hần và cô bé có ý định vào trong

Nhưng rồi cô y tá đẩy cũng bị ma lực “đập troai” của hần hút hồn

-Tránh ra cho tôi vào- hần lạnh băng nói

Chỉ với vài từ cô y tá đã bị hạ “nóc ao” máu mũi văng tứ lung tung bởi sự lạnh lùng chết người của hần

“Đúng kiểu mình thích luôn phải hạ gục anh chàng đẹp trai lạnh lùng mà chảnh như xúp lơ này bằng vẻ đẹp nghiêng xe đổ đá này” y tá này nghĩ thầm

(Tui nghe sao mà mắc ói quá đi à thấy gớm)

Cô y tá đứng tạo dáng giống “chó kiểng” trước mặt hần nhưng nhìn quanh một hồi thì không thấy hần đâu hết

Còn hần bỏ đi vào trong từ cái đời tám mươi kiếp rồi nhìn nhỏ đó mà hần thấy buồn nôn

-Chị y tá trông buồn cười- cô bé phì cười nói

-.....im lặng

Hai người vào trong nhìn Kiều Ân đang nằm giữa phòng lớn, có mấy cô y tá đang chăm sóc cho Kiều Ân bên cạnh là những máy móc hiện đại.

Hiện tại tui đang chu zu trong khoảng không ở tâm trí của Kiều Ân

-Đây là đâu- Kiều Ân nhìn bóng tối vô tận xung quanh mình

Bất chợt hai bóng hình mờ nhạt xuất hiện giữa bóng tối đó, cô chợt nhận ra hai người đó chính là ba mẹ cô.

-Ba mẹ- Kiều Ân gọi to

Mẹ cô lại gần, Kiều Ân ôm lấy như sợ buông ra sẽ không bao giờ còn được ôm mẹ nữa. Mẹ cô chợt mỉm cười một nụ cười dịu dàng nhìn cô

-Con gái của ba đã lớn và xinh đẹp rồi- ba cô cũng nhẹ nhàng lên tiếng

-Ba con rất nhớ ba- Kiều Ân vòng tay ôm cả ba lẫn mẹ vào lòng

-Kiều Ân con hãy tỉnh lại đi chú con rất lo lắng cho con đấy- mẹ cô dịu dàng nói

-Không con sẽ không thức dậy đâu con sẽ ở đây với ba mẹ- Kiều Ân kiên quyết nói

-Ba mẹ có một ước muốn cần nhờ con thực hiện thay ba mẹ- ba cô cười nhìn cô

-Là gì miễn là ba mẹ nói thì con nhất định sẽ thực hiện được- Kiều Ân nở nụ cười tinh nghịch

Có lẽ đây là nụ cười thật lòng nhất trong sáu năm qua của cô

-Con hãy tỉnh dậy và sống cuộc sống vui vẻ,đừng buồn phiền gì cả. Hãy sống thay cho cả phần của ba mẹ- ba cô nói rồi xoa đầu cô

-Ba mẹ thật ác khi bỏ con một mình- cô khóc nức lên

-Con hãy sống hạnh phúc vì đây là ước nguyện của ba mẹ và con hãy giữ lời hứa mới là cô bé ngoan- mẹ cô nói rồi cả hai cùng tan biến như làn khói

-Không ba ơi mẹ ơi chờ con với

Một làn khói mờ ảo lại xuất hiện trước mặt cô nhưng lần này là một người hoàn toàn xa lạ.....

ii

Đó là ai mọi người cùng đoán thử nhé !!?

8. Chap 8: Tỉnh Lại

Một bóng người hoàn toàn xa lạ xuất hiện trước mặt Kiều Ân

Cô đưa mắt nhìn người đang lơ lửng giữa không gian kia.

-Người là ai- Kiều Ân lạnh lùng hỏi

-Cô muốn tỉnh lại hay đi cùng ba mẹ cô- tiếng người đó vang vọng giữa không trung

Im lặng một lúc một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô

“Nếu như hắc có thể làm cho mình ở bên ba mẹ thì có nên thử không đây ?”

-Điều gì chứng minh người có thể thực hiện được- Kiều Ân cười lạnh lẽo

-Nếu cô muốn tôi sẽ cho cô thấy ba mẹ của cô- Kẻ kia nói rồi lăm nhăm gì đó một vòng tròn ma pháp hình mặt trăng màu đỏ như máu hiện ra, hai linh thể hiện ra mà Kiều Ân có thể nhận ra ngay lập tức

-Ba mẹ- Kiều Ân kêu lên

Trong tích tắc hắc búng tay hai linh thể kia biến mất kẻ đó lại lên tiếng

-Nào hãy chọn đi

-Tôi sẽ.....

-Dừng lại- một giọng nói quen thuộc vang vọng giữa không gian

-Người định phá công việc bắt hồn của ta sao- kẻ kia tức giận thét lên

Hắc đáp xuống đứng trước mặt Kiều Ân mái tóc vẫn rối và đôi mắt kia ánh lên sự tức giận. Khi này khi nhìn thấy nước mắt của cô bỗng nhiên chảy, hắc không tự chủ mình liền đi vào trong tâm trí của cô không thể ngờ được nếu hắc đến trễ một chút nữa linh hồn của cô sẽ bị lấy mất

-Người màu tránh xa cô ấy ra- hắc lạnh lùng nói

-Người lấy quyền gì mà ngăn cản ta bắt linh hồn chứ- kẻ đó quát to

-Vì cô gái này là người của ta- hắc nói mà có phần hơi ngượng

Kiều Ân mở mắt to nhìn hắc trái tim cô thoáng rung động, cô có cảm giác trái tim mình như được sưởi ấm một lần nữa.

-Người đã yêu con gái loài người sao- kẻ đó ngạc nhiên

Hắc im lặng không nói gì hay có ý định trả lời tên trước mặt

-Người biết hình phạt cho thần chết khi yêu một con người phải không- kẻ đó lại hỏi

-Thì sao- hắc lãnh đạm nói

-Vậy người vẫn muốn- kẻ đó nói

-Ta sẽ làm những gì mà ta muốn người mau biến khỏi đây đi- hắc nói to

Tên kia nhìn thấy thái độ của hắn thì không nói thêm gì liền biến mất vào hư vô trả lại đây một sự im lặng đến đáng sợ

-Mau tỉnh lại đi- hắn quay mặt đi chỗ khác nói

-Tại sao anh lại ở đây- Kiều Ân hỏi

-Không biết- hắn nói

-Vậy thì mau rời khỏi đây đi tôi muốn ở một mình- Kiều Ân lạnh lùng nói

-Tại sao ?,cô không muốn thực hiện ước nguyện của ba mẹ mình à- hắn nói

Nói tới đây mới chợt nhớ đến lời hứa mình đã hứa với ba mẹ thì cô có chút dao động

-Tôi sẽ tỉnh dậy , tỉnh dậy để thực hiện ước nguyện của ba mẹ tôi- cô nói mà khuôn mặt cô không còn lạnh lùng như trước nữa,thay vào đó là khuôn mặt biết biểu lộ cảm xúc. Hắn hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng mỉm một nụ cười nhẹ rồi biến mất.

Kiều Ân mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra nhìn xung quanh

Trước mặt cô là một cô bé chừng 9 tuổi

-Em là...- Kiều Ân ngỡ ngàng nói

-Chị không sao chứ- cô bé hỏi

-Ừm- Kiều Ân khẽ trả lời

-Cái anh giai kia rất lo lắng cho chị đó- cô bé ngây thơ nói

-Vậy sao- Kiều Ân cười trừ

-Em xin lỗi vì đã khiến chị phải vào bệnh viện- cô bé nức nở

-Không sao đâu chị khỏe re hà- Kiều Ân nói cười hiền

-Rất cuộc là trên khuôn mặt cô có bao nhiêu sắc thái biểu cảm vậy- hắn từ đâu chui ra nói

....

-Em tên là gì ?- Kiều Ân hỏi cô bé

-Ê bỏ bớ tui hả- hắn bắt bình lên tiếng

-Hi hi em tên Diệu Linh- cô bé bật cười vì hành động trẻ con của hai người (Diệu Linh à em còn nhỏ hơn người ta mà còn bầy đặt nữa chứ)

-Sao mẹ em lại bắt em làm nặng nhọc như vậy- Kiều Ân nhớ lại lúc ấy hỏi

-Đó không.....phải.....mẹ em- Diệu Linh ngập ngừng

-Là sao ???- Kiều Ân khó hiểu hỏi lại

-Em đi làm đi làm ở đây, và nhiều nơi khác để kiếm tiền trả tiền viện phí của mẹ em- Diệu Linh nói mà gương mặt buồn so

-Mẹ em đang nằm ở bệnh viện nào- Kiều Ân hỏi

-Dạ cũng ở đây ạ, vì bệnh mẹ em ở đây người ta mới chữa được nên em...-Diệu Linh ngập ngừng nói

-Cứ để chị lo cho- Kiều Ân nói

-Chị lo á- Diệu Linh ngây thơ hỏi lại

-Ừm- Kiều Ân nói rồi lại cười

-Nhưng mà.....

-Không sao đâu em yên tâm

-Cảm ơn chị...- Diệu Linh định nói nhưng lại chưa biết tên Kiều Ân

-À em chưa biết tên của chị- Diệu Linh hỏi

-Chị là Kiều Ân- cô nói

-Cảm ơn chị Kiều Ân- gương mặt của Diệu Linh bừng sáng

-Thôi em thăm mẹ đây không làm phiền hai anh chị nữa- Diệu Linh cười tinh nghịch rồi đóng cửa chạy đi mất

Chỉ còn hai người ở lại trong căn phòng đầy máy móc, cô với tay đến bàn cầm chiếc điện thoại lên nhấn số

-Alô thư ký của giám đốc xin nghe- đầu dây kia lên tiếng

-À tôi là Kiều Ân chú tôi có ở đây không- Kiều Ân nói

-Vâng tôi sẽ chuyển máy cho giám đốc xin tiểu thư chờ một chút

-Cháu đã tỉnh rồi sao- một giọng trung niên lên pha chút vui mừng

-Cháu ổn rồi cháu muốn xuống phòng thường đi ở đây ngọt ngào lắm. Và cháu muốn nhờ chú việc này.....- Kiều Ân nói

-Được chú hiểu rồi, cháu cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đi

-Vâng

Cuộc điện thoại kết thúc chừng mười phút sau có vài bác sĩ đến khám cho Kiều Ân

-Giờ tôi sẽ chuyển tiểu thư xuống phòng chăm sóc đặc biệt- một bác sĩ nói

-Ừ cảm ơn- Kiều Ân lạnh lạnh nói

Khi được chuyển xuống phòng chăm sóc đặc biệt hẳn khá ngạc nhiên khi nhìn thấy nội thất trang trí của căn phòng

Căn phòng có tông chủ đạo màu xanh dương, một giường nằm to được đặt ở giữa, một bộ ghế sofa đặt nhìn ra bên ngoài, bên trái là phòng tắm và wc, tủ lạnh tivi có đủ không khác gì một căn hộ cao cấp.

Hắn đi loang quanh phòng nhìn

-Hừm nhìn đủ chưa- Kiều Ân lạnh lùng lên tiếng

-Cô có muốn biết thông tin này không- hắn bắt chợt lên tiếng

-Chuyện từ một tên thần chết nhằm chán thì có gì là hay ho chứ- Kiều Ân vô tâm nói

-Mẹ của cô bé đó sắp chết rồi.....

9. Chap 9: Bất Ngờ

Giữa căn phòng hai người nhìn nhau, một người ánh mắt lạnh lùng còn một người là ánh mắt kinh ngạc đến tột độ.

-Anh nói gì cơ- Kiều Anh hỏi lại

-Đó là sự thật, chính tôi sẽ lấy đi sinh mạng của mẹ cô bé ấy trong hôm nay- hắn quay mặt đi chỗ khác nói

Kiều Ân ngồi bệt xuống đất như những điều vừa rồi chỉ là ảo giác. Những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi trên khuôn mặt Diệu Linh dường như đang hiện ra trước mặt cô. Đau, đau lắm cảm giác này giống như lúc cô biết ba mẹ mình đã chết.

-Tại sao lại như vậy- Kiều Ân hét lên

Cô ngồi nhìn ra bầu trời bên ngoài, những đám mây đen xám xịt trên nền trời như thể cô sẽ không thể nhìn thấy một sáng nào nữa vậy. Những giọt nước mưa nặng trĩu rơi lộp bộp, như thể đang khóc cho cô khóc cho số phận nghiệt ngã của bao người khác.

Đôi mắt của Kiều Ân dường như bị gì đó che phủ mờ đi, mờ dần đi rồi cô không thể cảm nhận được gì nữa. Kiều Ân ngã xuống sàn nhà, hần thấy vậy liền chạy lại bế cô lên, đưa cô đến đặt xuống giường. Không biết hần có thể ở bên cô được bao lâu nữa, hần mỉm cười chua chát nhìn cô rồi biến mất.

Kiều Ân tỉnh lại căn phòng có vẻ rộng hơn và lạnh lẽo hơn. Kiều Ân nhìn quanh như muốn tìm kiếm cái gì đó, bất thành linh có tiếng gõ cửa, cánh cửa mở ra

-Chào chị, chị đã thấy khỏe hơn chưa- Diệu Linh tươi cười nói

-Em vào đây chơi với chị đi- Kiều Ân nói khi nhìn cô bé không dám bước vào

Cô bé bước vào trong khuôn mặt ngạc nhiên nhìn mọi thứ xung quanh căn phòng hết như lúc hần mới bước vào căn phòng này. Nghĩ đến hần cô chợt bật cười

-Sao mình lại nghĩ đến hần ta chứ- Kiều Ân nghĩ thầm

-Chị ơi anh trai kia đi đâu rồi- Diệu Linh ngó quanh hỏi

-Chị cũng không biết nữa- Kiều Ân cười cho qua

-Đây chị hỏi Diệu Linh cái này được không- Kiều Ân nói nhỏ

-Có chuyện gì sao hở chị- Diệu Linh ngây thơ hỏi

-À...ừm nếu như em biết có một người sắp chết mà em không cứu được thì sao- Kiều Ân ngập ngừng

-Em cũng không biết mình phải làm gì nhưng nếu có thể em sẽ cứu người đó- Diệu Linh nói rồi nở nụ cười

-Vậy ví dụ nếu chị biết mẹ em sắp bị tử thần mang đi mà chị không thể làm gì thì em có giận chị không- Kiều Ân nói nhỏ

-Sao chị lại hỏi vậy- Diệu Linh ngạc nhiên

-Chỉ là ví dụ thôi mà em hãy trả lời chị đi

-Ừ có lẽ em sẽ không giận chị đâu, vì em thừa biết căn bệnh của mẹ em mà- Diệu Linh khi nhắc đến bệnh của mẹ thì gương mặt lại chùng xuống

-Em có thể kể cho chị biết về hoàn cảnh và căn bệnh của mẹ em được không- Kiều Ân nhìn Diệu Linh nói

-Em cũng chẳng biết nhưng lúc mẹ nhập viện thì bà em mới kể- Diệu Linh mặt buồn nói

-Bà em nói ngày trước ba mẹ đã từng sống rất hạnh phúc cho và đến khi mang thai em, niềm vui này hai người thường chia sẻ với nhau. Ba em khi đi làm về thì không thấy mẹ đâu chỉ thấy một tờ giấy trên bàn, ba em nhìn tờ giấy mà đau lòng đến phát khóc

-Vậy chuyện gì đã xảy ra- Kiều Ân chờ đợi nói

-Giấy đấy là giấy mẹ vừa đi siêu âm về bác sĩ nói mẹ em nên bỏ thai đi vì thai yếu và nằm ngoài tử cung nếu không bỏ đi thì có thể sẽ gây hại đến cho cả mẹ. Ba đã khuyên mẹ em rất nhiều nhưng mẹ vẫn một mực giữ em lại. Ba rất thương mẹ em nên đã đành chấp nhận giữ thai lại, nhưng khi mẹ em đau bụng vào sanh thì nghe tin ba bị tông xe và đang cấp cứu trong tình trạng nguy kịch. Bà đã giấu mẹ không cho biết đến khi mẹ em về nhà thì đã biết chồng của mình đã chết. Do cú sốc và lời cảnh báo lúc mang thai em sẽ phát sinh căn bệnh nguy hiểm, thế là bệnh tình của mẹ em đã chuyển nặng phải nhập viện, bà em đã bán nhà đi làm thuê để kiếm tiền chạy chữa và trả viện phí cho mẹ- Diệu Linh nói xong mà nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má nhỏ bé của em.

-Em cảm thấy hận bản thân vì chính mình là nguyên nhân gây ra cái chết của ba và là người gây ra căn bệnh cho mẹ và còn là gánh nặng cho bà- Diệu Linh chua xót

-Chị xin lỗi vì đã hỏi em về quá khứ đau buồn của em- Kiều Ân hốt hoảng xin lỗi

-Không sao đâu vì em tâm sự với chị em cảm thấy lòng mình bớt nặng đi- Diệu Linh nói rồi thiếp đi trên tay của Kiều Ân.

Kiều Ân nhìn hình dáng nhỏ bé của Diệu Linh mà lại nhớ tới cái quá khứ của mình. Cái quá khứ mà cô không bao giờ có thể xoá nhòa trong trái tim cô.

Bất ngờ hần lại xuất hiện và đứng giữa căn phòng

-Cô đã nói cho cô bé biết sao- hần nhìn cô

-Nếu là tôi mà còn chưa chấp nhận được thì làm thế nào để cô bé có thể chấp nhận được- Kiều Ân nhìn Diệu Linh nói

-Vậy có muốn nhìn thấy tận mắt tôi lấy đi linh hồn của mẹ cô bé không- hần hướng mặt ra nhìn khung cảnh bên ngoài

-Được- Kiều Ân nói rồi đứng dậy nhẹ nhàng đặt Diệu Linh nằm xuống giường

.....

10. Chap 10: Ký Ức Và Lời Hứa

Vậy chúng ta đi thôi- hần chìa tay ra cho cô

-Được- Kiều Ân nói rồi nhẹ nhàng đặt Diệu Linh nằm xuống giường đi đến gần chỗ hần đặt tay mình lên tay của hần

Hần lăm bầm gì đó một vòng tròn hiện bên dưới chân, nó có hình các kí tự cổ và bên ngoài rìa là những con số la mã như tượng trưng điều gì đó. Bất ngờ trong chớp mắt người cô bỗng trở nên nhẹ tênh một thứ ánh sáng bao trùm hai người khiến cho cô phải lấy tay che mắt lại đến khi nhận ra thì cô đã đứng trong một căn phòng xa lạ, với những tiếng bíp của máy móc. Một người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh khuôn mặt nhợt nhạt như thiếu đi sự sống

-Đây là mẹ của Diệu Linh sao- Kiều Ân nhìn người phụ nữ

-Phải- hần lạnh lùng nói

Hần đưa tay phải ra lướt hái tử thần xuất hiện trên tay của hần, lướt hái sáng quắc. Bộ quần áo biến mất thay vào đó là một bộ áo choàng màu đen dài xuống tận chân và choàng kín đầu chỉ để lại khuôn mặt lạnh lẽo với độ hàn băng cao.

-Vậy bao giờ thì sinh mạng này bị lấy đi- Kiều Ân nhìn người phụ nữ

-Năm phút nữa- hần lạnh lùng nói

-Vậy sao- Kiều Ân hơi biến sắc

Hần đi lại gần giường lướt hái chém thẳng vào người phụ nữ, một đường dài trước ngực của người phụ nữ. Hần thọc tay vào đường chém đó máu bay tứ lung tung bắn cả lên mặt hần. Khuôn mặt lạnh như băng không khác gì ác quỷ, hần lấy ra một linh thể

Kiều Ân chứng kiến cảnh này mà muốn ngất đi, thật không ngờ thần chết lại dã man đến như vậy.

-Ba.....mẹ mình.....cũng từng như vậy.....sao- Kiều Ân lắp bắp

Trong lúc Kiều Ân đang đứng như chôn chân nhìn hần thì một cô y tá chạy vào thấy máy đo nhịp tim không còn chạy nữa cô qua người của Kiều Ân vừa chạy vừa gọi

- Bác sĩ....bác sĩ

-Cô ấy không nhìn thấy vết chém hay thấy mình sao- Kiều Ân tròn mắt ngạc nhiên

-Giờ không phải lúc ngạc nhiên- Kiều Ân lắc đầu lia lịa

Nhìn lại chỗ hấn đang đứng Kiều Ân nhìn thấy có thêm một người phụ nữ đang đứng cạnh hấn, không nói đúng hơn là một linh hồn

-Cô là mẹ của Diệu Linh phải không- Kiều Ân hỏi

-Cháu quen với con bé à- người phụ nữ hơi ngạc nhiên

-Có thể nói là vậy- Kiều Ân cười trừ

-Con bé nó có khỏe không cháu- người phụ nữ đi lại gần Kiều Ân

-Cô hỏi vậy là sao, Diệu Linh vẫn thăm cô thường xuyên mà. Chuyện này là sao- Kiều Ân ngơ ngàng

-Thật ra cô đã không tỉnh lại từ lúc sinh con bé xong và về nhà hay tin chồng mình chết đến giờ- người phụ nữ gương mặt đượm buồn

-Cô đã không thể chăm sóc cho nó gần đây năm giờ cô lại biến mất, cô thực sự...cảm thấy rất có lỗi với con bé- người phụ nữ bật khóc

Kiều Ân nhìn người phụ nữ khóc cô thật không biết phải làm gì. Hấn chỉ đứng im lặng nhìn không nói lời nào

-Cô biết cô nói điều này thật vô lý nhưng con có thể chăm sóc cho Diệu Linh thay cô không- người phụ nữ nhìn Kiều Ân

-Xin cô đừng nói vậy, cháu thì có thể chăm sóc cho Diệu Linh nhưng...- Kiều Ân bần khoản không biết giải thích làm sao thì cánh cửa lại bật mở

Bác sĩ, y tá và Diệu Linh chạy vào. Vị bác sĩ chạy lại kiểm tra cho người phụ nữ đang nằm bất động trên giường bệnh. Diệu Linh chấp tay cầu nguyện nhưng chỉ nhận lại được cái lắc đầu của bác sĩ. Diệu Linh không tin vào những gì trước mắt, cô bé bỏ quãng chạy lại ra sức lay người phụ nữ

-Mẹ ơi, mẹ tỉnh dậy đi mẹ vẫn còn chưa nhìn thấy con khôn lớn kia mà.....mẹ ơi- Diệu Linh gào khóc trong vô vọng

Nhìn Diệu Linh như vậy Kiều Ân lại nhìn thấy quá khứ của mình. Một quá khứ cô không thể quên đi được dường như tiếng khóc năm xưa lại vang vọng trong đầu cô :

“”-KH...KHÔNG... KHÔNG THỂ NÀO- Kiều Ân hét lên như không chấp nhận sự thật

-BA...MẸ HAI NGƯỜI MAU TỈNH DẬY ĐI- cô hét lớn cổ nứ hai thân thể cứng đờ khi mất đi sự sống

-Ba mẹ đang đùa với con sao hai người mau tỉnh lại đi không phải ba mẹ đã nói cả nhà sẽ đi chơi vào dịp sinh nhật của con sao hu hu- cô cố gắng lay hai thân thể bất động

-KHÔNG ĐƯỢC, KHÔNG ĐƯỢC MANG BA MẸ TÔI TỚI NƠI LẠNH LẼO ĐÓ ĐƯỢC“”

-Á.. A...A- Kiều Ân hét lên cố thoát khỏi vũng lầy của sự đau khổ, Kiều Ân ngồi bệt xuống đất gương mặt tái nhợt

-Tại sao chứ ??? Tôi hận thần chết mấy người. Tại sao luôn cướp đi hạnh phúc nhỏ nhoi của con người chứ- Kiều Ân gào khóc

Người phụ nữ đi lại gần chỗ Diệu Linh vòng tay ôm chặt lấy cô bé nhưng không thể được. Người phụ nữ tan nát cõi lòng, tuy mình không là người nuôi nấng nhưng cũng là người mang nặng đẻ đau ra Diệu Linh cơ mà.

Người phụ nữ vuốt mái tóc ngắn của Diệu Linh rồi đi lại chỗ hấn và Kiều Ân đang đứng

-Xin cháu hãy chăm sóc Diệu Linh thay cho cô, cô cầu xin- người phụ nữ cúi đầu

-Cháu sẽ chăm sóc thật tốt cho Diệu Linh vậy xin cô đừng nói vậy- Kiều Ân gật đầu đồng ý

-Cháu sẽ hứa với cô chứ- người phụ nữ nhẹ nhàng nói

-Cháu hứa- Kiều Ân gượng cười

-Con người sinh ra để tìm được mục đích sống và khi chết đi là lúc người ta phát hiện ra cái gì quý giá nhất đối với mình. Vì con người sinh ra để được chết một lần....cháu hãy tìm câu trả lời thật sự cho bản thân mình....tạm biệt cháu- người phụ nữ nói tuttạ mây trôi rồi biến mất

Kiều Ân và hần quay trở lại căn phòng, trong không gian đó hai người một người nhìn ra bên ngoài một người nằm trên giường đôi mắt ánh lên sự đau khổ, và buồn. Không gian lặng im không ai nói với ai lời nào

11. Chap 11: Thời Hạn Còn Lại

Ở một nơi âm u tăm tối nào đó có hai người mang khuôn mặt vô cảm lạnh lùng nói chuyện

-Ta đã nói người tuyệt đối không được phép có tình cảm với con người kia mà- một giọng nói lạnh buốt giữa màn đêm tăm tối

-Tôi không hề có- giọng nói này cũng lạnh không kém

-Đừng nghĩ con làm gì mà ta không biết, thật ngây thơ ha ha- người đàn ông bật cười

-Hừ ông gọi tôi về chỉ nói vậy thôi sao, nực cười thật- người bên dưới bắt đầu bực mình

-Ta đã cảnh báo nếu như con còn lún sâu hơn nữa đừng trách ta vô tình- người đàn ông nói rồi biến mất

-Hừ- người kia hừ lạnh rồi cũng biến mất

/**/**/**/**/**/**/**/**/**

Trời trong xanh nắng nóng tinh nghịch chạy trên bầu trời cao tỏa ra những tia nắng đầu tiên của ngày mới. Những tia sáng nhỏ nhoi len lỏi vờn trên khuôn mặt nhỏ nhắn Kiều Ân.

Cũng đã được một tuần kể từ ngày hôm ấy, Kiều Ân đã xuất viện về nhà đồng thời đưa Diệu Linh và bà của cô về biệt thự của mình sống.

-Chị Kiều Ân ơi chị dậy chưa~~~Diệu Linh gõ cửa

-Ủm...-Kiều Ân lồm cồm bò dậy

-Chị khỏe không sao trông chị mệt mỏi quá vậy- Diệu Linh nhún mày hỏi

-Ủm...em vào gọi chị có gì không- Kiều Ân mệt mỏi hỏi

-À bà em đã nấu bữa sáng, bà nói em lên gọi chị dậy Diệu Linh cười

-Chị xuống ngay đây em xuống trước đi- Kiều Ân bước xuống giường

-Vậy chị làm vsen xong rồi xuống nhé- Diệu Linh nói rồi đi xuống dưới nhà

Còn một mình Kiều Ân cô lặng lẽ bước ra ngoài ban công, những tia nắng đầu tiên của ngày mới nhẹ nhàng ôm ấp người của cô

-Chị không thể chăm sóc em nữa rồi- Kiều Ân nói như sắp khóc

Hần ngồi trên cây nghe thấy nó nói vậy thì hần lại cảm thấy lòng mình chột đau nhưng không biết được vì sao. Kiều Ân bước vào trong làm vsen rồi xuống nhà thấy Diệu Linh ca hát và trên môi là nụ cười không tắt. Kiều Ân nén cảm xúc của mình và nở một nụ cười gượng gạo

-A chị xuống rồi- Diệu Linh reo lên

-Tí nữa em đi mua sắm với chị không- Kiều Ân hỏi

-Thật không- mắt Diệu Linh sáng lên

-Ừm

-Yead tí nữa sẽ được đi mua sắm với chị Kiều Ân, mà anh ấy có đi hông

-Ai chứ- Kiều Ân giả vờ như không biết

-Anh Kiệt đó

-Không- Kiều Ân dứt khoát nói

-Dĩ nhiên là có- hần từ đâu lù lù xuất hiện

Bữa sáng diễn ra rôm rả hơn vì Diệu Linh cứ háo hức vì được đi mua sắm vì đây là lần đầu tiên cô bé được đi. Ăn xong cô và Diệu Linh đi, lúc trên xe Diệu Linh cứ tùm tùm cười vì thấy hần cũng đòi đi

Khu thương mại Tân Hoàng Gia

-Oa...oa lớn quá- Diệu Linh reo lên

-Vào thôi- Kiều Ân kéo tay Diệu Linh vào

-Anh Kiệt nữa vào thôi- Diệu Linh gọi với

-Ồ

Ba người lượn quanh khu thương mại hết tầng quần áo đến quầy giày dép rồi sang khu vui chơi rồi ghé vào quán ăn nhỏ trên sân thượng nghỉ chân. Và dĩ nhiên những đồ đặc của Kiều Ân hay Diệu Linh hần là người có nhiệm vụ phải mang tất cả chạy loanh quanh theo Kiều Ân.

-Mệt quá- Diệu Linh nằm dài trên chiếc bàn

-Vui không- Kiều Ân cười hỏi

-Từ lúc sinh ra tới giờ đây là ngày em vui nhất, còn hơn ngày sinh nhật của em nữa- Diệu Linh vui vẻ nói

-“Sinh nhật sao”- Kiều Ân nghĩ thầm

-Ở đây kem ngon lắm đó ăn thử không- Kiều Ân lảng tránh chuyện khác

-Thật không- mắt Diệu Linh sáng lên

-Phục vụ cho hai ly kem đặc biệt đi- Kiều Ân nói to

-Ba ly chứ- Diệu Linh nói

-Ủa tưởng ‘anh Kiệt’ không biết ăn kem- Kiều Ân liếc nhìn hần

-Cô....-hần tức không nói được gì

-Ba ly kem đặc biệt- Kiều Ân nói lại

-Hi hi- Diệu Linh che miệng cười

Sau khi ăn kem thì trời đã bớt ném xuống những tia nắng chói chang nữa thay vào đó là những tia hồng của hoàng hôn trải dài vô tận trên bầu trời.

-Muộn rồi về nhà thôi chị Ân ơi- Diệu Linh thúc giục

-Ừ, vậy nhờ anh mang đồ ra xe giùm nha- Kiều Ân trả lời Diệu Linh rồi quay sang nói với hần

-Hả hết luôn sao- hần ể oải nhìn đồng hồ chất như núi kia

-Đừng lè mề nhanh lên- Kiều Ân rồi dắt tay Diệu Linh đi trước

Hần mang linh kính một đồng hồ to khiến cho người ta ai cũng nhìn chăm chăm vào hần. Khi chất được của nợ lên xe hần vươn vai vươn chân

-Bác cứ đưa Diệu Linh về trước cháu có việc tí về sau- Kiều Ân nói với bác tài xế

-Vâng

-Chị đi đâu vậy muộn rồi mà- Diệu Linh hỏi

-Không có gì em cứ về trước đi- Kiều Ân cười

-Em biết rồi, vậy anh chị đi vui vẻ em về trước- Diệu Linh cười gian rồi đóng cửa xe lại

Kiều Ân thở dài rồi bước đi, hần thấy cô đi thì cũng đi theo. Hai người thong dong đi về phía con đường quen thuộc, ánh nắng của hoàng hôn thật dịu dàng như vuốt ve làn tóc nâu của Kiều Ân. Và nơi trước mắt hai người là một ngọn đồi nhỏ quen thuộc với hai bìa mộ

-Không khí trên này lúc nào cũng thoải mái nhất- cô dang rộng tay đón những làn gió phảng phất trên khuôn mặt

-Tôi có chuyện này muốn nói với anh- Kiều Ân đột ngột thay đổi giọng nói

-Trông cô có vẻ nghiêm trọng vậy- hần hơi ngạc nhiên

-Còn ba ngày nữa đúng không- Kiều Ân nói không đầu không đuôi

-Phải, thì sao- hần nói

-Tôi muốn anh hãy lấy linh hồn tôi ngay tại đây- Kiều Ân kiên quyết nhìn hần

-Thì ra là vậy, cô đã chọn được nơi mình muốn chết à- hần cười khẩy

-Tôi muốn hỏi cô một điều là ‘Bây giờ cô mong muốn được sống’ có phải không- hần nhìn thẳng vào mắt Kiều Ân nhưng cô lảng tránh ánh mắt của hần

-Nếu nói là không thì như tôi đang nói dối vì bây giờ thực sự tôi lại muốn được sống và tận hưởng cuộc sống với gia đình mới của mình

-Được vậy hẹn gặp lại- hần nói rồi biến mất trước mắt cô

Đã hai ngày trôi qua kể từ lúc cô và hần nói chuyện trên ngọn đồi, hần bỗng dưng biến mất không tung tích. Trong lòng Kiều Ân dấy lên một cảm giác thiếu vắng trống trải ngay cả cô cũng không biết là gì.

Đến ngày thứ ba là ngày cô phải rời dương thế này, cô rời nhà với lý do đi công việc để lên khu đồi chờ đợi hần đến cô chờ nửa ngày nhưng hần vẫn không xuất hiện. Cô tựa đầu trên cây anh đào và đi vào giấc ngủ cách nhẹ nhàng. Bỗng một bóng dáng hiện ra lặng lẽ đứng bên cạnh cô.....

12. Chap 12: Cái Giá Của Sự Đánh Đổi

-Hãy quên đi rồi nhất định em sẽ hạnh phúc

Hần lẩm nhẩm rồi một thứ ánh sáng bao quanh Kiều Ân và trong tích tắc ánh sáng đó tan biến mất để lại những hạt bụi lấp lánh rơi xuống người Kiều Ân như kí ức bị vỡ vụn vậy.

-Ồ mình ngủ quên sao- Kiều Ân dụi mắt

-Phải cô ngủ lâu rồi đó- hần lên tiếng

-Á.....anh...anh là ai vậy- Kiều Ân giật mình

-Tôi tình cờ đi ngang qua thấy cô nằm đây nên mới ngồi lại vì sợ có kẻ xấu- hần nói

-Nói người xấu nhưng có vẻ anh còn đáng nghi hơn đó- nó dè chừng

-Cô nghĩ vậy à- hần bật cười

-Không có gì, nhưng dấu sao thì tôi cũng phải cảm ơn anh- nó cũng cười theo

-Cô nên về nhà đi nhìn xem mặt trời đã đóng cửa rồi kìa- hấn chỉ về nơi có ánh sáng vàng nhẹ

-Cũng phải- Kiều Ân gãi đầu

-Nhưng hình như trong đầu tôi có một khoảng trống mà khiến tôi cảm thấy rất buồn- giọng nói Kiều Ân chùng xuống

-Cô nghĩ nhiều quá thôi, đây cho cô nè- hấn nói rồi chìa đưa cho Kiều Ân một sợi dây chuyền

-Sao lại đưa cho tôi- Kiều Ân thắc mắc nhưng vẫn cầm lấy sợi dây

-Đẹp quá- Kiều Ân reo lên

-Cái này chắc chắn sẽ bảo vệ cho cô- hấn nói

-Nhưng....

-Mau đeo vào rồi về nhà đi còn nhưng nhị gì nữa- hấn hối thúc

-Ừm- Kiều Ân đeo sợi dây lên cổ

-Làm vậy sao được- một giọng lạnh lẽo vang lên

Hấn với Kiều Ân quay lại nhìn người vừa cất nói và Kiều Ân phải bịt miệng cười.

-Sao...ông...- hấn bàng hoàng

-Ta đến để thay con làm công việc của ngày hôm nay

-Ai vậy?, anh quen người này à. Cosplay à ha ha- Kiều Ân cười tới tấp

Đúng thật nhìn người đàn ông này không khác gì với người mê Cosplay, nhìn từ đầu xuống chân kín mít chỉ chừa mỗi khuôn mặt đã vậy còn trùm áo màu đen sì tay cầm lưỡi liềm mà Kiều Ân khẳng định chắc chắn đó là tên khủng khủng nào đó thích cosplay

-Nguy hiểm cô mau tránh ra đi- hấn nắm chặt tay Kiều Ân lôi cô xuống dưới lưng của mình

-Con đã chắc chắn khi đưa ra quyết định này chưa- người đàn ông lại lên tiếng

-Tôi đã quyết định ông đừng có ý định cản- hấn lạnh lùng nói

-Vậy không còn cách nào khác nhĩ- người đàn ông đó nhếch nhẹ khóe môi

-Ông định làm gì- hấn trừng mắt nói

Đáp lại câu trả lời của hấn là sự im lặng của người đàn ông. Ông không nói gì nhắm nhẹ mắt lại lẩm lẩm gì đó, rồi bất thình lình mọi thứ trở nên im ắng và tối đen như mực. Đến lúc nhận thức được thì Kiều Ân đã ở dưới lưỡi hái tử thần của người đàn ông đó

-Thả cô ấy ra- hấn điên loạn chạy đến chỗ Kiều Ân tay cầm lưỡi hái sắc bén

Keeng...Keeng...

Tiếng của hai lưỡi hái vang lên một cách điên loạn, hấn không ngừng tấn công người đàn ông

-Điều gì đã khiến người trở nên như vậy chứ- người đàn ông đó tức giận

-Điều đó ông không cần biết- hấn hét lên rồi dùng một đòn đánh bật người đàn ông đó ra xa

Hấn vội vàng đỡ Kiều Ân ngồi dậy rồi lay lay người cô

-Mau tỉnh lại đi

-Ta đã rút linh hồn của cô ta, tuy chỉ là tạm thời nhưng trong vòng 1 tiếng nếu linh hồn cô ta không nhập vào xác thì coi như không thể nào vào được nữa, mà không vào được thì càng tốt vì hôm nay cô ta sẽ chết mà- người đàn ông đó thảnh thơi nói trên tay là chiếc bình nhỏ

-Ông...- hấn nghiến răng

Ta chỉ giúp con không phạm sai lầm thôi dẫu sao con cũng là con trai của người đứng đầu thế giới thần chết cơ mà

-Xin ông...xin ông hãy trả lại linh hồn cho cô ấy- hấn quỳ xuống trước mặt người đàn ông

-Vì nó mà con bán rẻ lòng tự trọng luôn sao- người đàn ông tức giận

-Phải vì cô ấy tôi sẽ làm dù là quỳ gối- hấn kiên quyết

-Nếu đã vậy con sẽ phải trả một cái giá thật đắt cho việc này là hãy....

-Được thôi chỉ cần ông trả lại linh hồn cho cô ấy xong tôi sẽ làm việc đó- hấn nói

-Ta đã nghĩ con sẽ suy nghĩ lại nếu nghe yêu cầu đó nếu vậy ta sẽ phá hủy thân xác của cô ta rồi ta sẽ trả lại linh hồn này cho con, dù có linh hồn mà không có xác thì cũng như không thôi- người đàn ông lạnh lùng nói

Nói xong người đàn ông đó lăm nhăm một quả cầu ánh sáng màu xanh xuất hiện trên tay phải trong tích tắc ông ném quả cầu đó về phía Kiều Ân đang nằm. Sự việc diễn ra trong chớp mắt khi quả cầu ánh sáng đó được ném xuống chỗ Kiều Ân thì khiến hai bên bị phá hủy nghiêm trọng và ở giữa người trúng đòn nặng đó chính là hấn. Dù là thần chết đi chăng nữa nếu trúng phải đòn đó cũng khiến cho thần chết đó phải tan biến vĩnh viễn. Hấn nằm quỵ xuống ngay bên cạnh Kiều Ân, còn người đàn ông đó thì không hết bàng hoàng

-Tại...sao...

-Xin...ông...hãy....trả....lại- hấn nói ngắt quãng

-Tại sao con lại làm vậy- người đàn ông đó quỳ gối ngay bên cạnh hấn

-Xin...hãy....trả....lại- hấn vẫn cố thều thào

-Được nhưng con....- đang nói thì người đàn ông đó bỗng im bặt

Thân thể hấn dần trong suốt và tan biến nhưng miệng hấn vẫn không ngừng thều thào

-Xin...trả...lại...- hấn nói xong thì tan biến vào hư vô

-Đồ ngốc, đúng là tên ngốc sao con lại giống bà ấy đến vậy chứ- người đàn ông đó gào khóc

-Nếu đây là điều con muốn ta sẽ...- người đàn ông đó nói rồi trả linh hồn Kiều Ân về với thân xác rồi ông cũng biến mất.....

Chap sau là chap cuối nên mình sẽ bật mí một chút về quá khứ giữa ba và mẹ hấn nhớ ủng hộ đấy !!!

13. Chap 13: Gặp Lại

Hồi ức

Cũng vào cái ngày định mệnh ấy cũng từng diễn ra một bi kịch. Nó hấn sâu vào trong một người con trai sắp chết khi một nữ thần chết đã liều thân mình cứu ông chỉ vì ước muốn anh được hạnh phúc.

-Con xin cha,con cầu xin cha hãy tha cho anh ấy- người con gái đó vừa khóc vừa cố níu chân người đàn ông

-Không thể nào, ở thế giới thần chết nó cũng có luật lệ và điều đó không bao giờ thay đổi được- người đàn ông đó lạnh lùng nói

-Vân Phương em đừng cố níu kéo sự sống của anh- người con trai đó cố vùng vẫy khỏi hai thần chết đang giữ hấn

-Con xin cha....- Vân Phương cố nín chân người đàn ông lại

-Chuyện đó là không thể- người đàn ông đó lạnh lẽo nói rồi trên tay trái của người đàn ông xuất hiện một quả cầu màu đỏ thẫm trong tích tắc ông phóng thẳng vào người con trai.

-Không....- Vân Phương hét lên

Á.....một tiếng thét vang lên

-Vân Phương- người con trai đó gọi to rồi giựt tay mình lao đến bên cạnh người con gái

-Vân Phương....em làm gì vậy- người con trai đó ôm chặt lấy cô òa khóc

-Em....muốn....anh....sống- Cô nói ngắt quãng

-Đồ ngốc ngếch em tưởng em làm vậy anh sẽ thấy vui hơn sao- người con trai lớn tiếng

-Em...muốn...anh hạnh...phúc...nhưng...không được.....rồi...em....cơ thể Vân Phương dần tan biến

-Không....em không thể- người con trai hét lên

Nhưng tiếng gọi đó cũng không thể níu giữ lấy Vân Phương được. Thân thể cô tan biến vào hư vô chỉ còn lại những hạt lấp lánh hoà vào cơn gió bay tận trời cao kia....

-Aaaaaa tại sao- người con trai gục xuống đất gào khóc

-Đi thôi- người đàn ông lạnh lùng nói

-Chờ đã sao ông không lấy đi sự sống của tôi luôn đi- người con trai đó hét to

-Nó không còn quan trọng

-Hãy cho tôi được làm thần chết- người con trai kiên quyết

-Được thôi từ giờ ta sẽ gọi cậu là Vương Nguyên

Kết thúc hồi ức

Kiều Ân vẫn nằm bất tỉnh may có một người đi ngang qua đã gọi xe cứu thương đưa cô vào bệnh viện. Diệu Linh và gia đình nhận được tin vội vàng vào bệnh viện

Cũng may chỉ bị xây sát nhẹ và do hoảng loạn tinh thần hai ba ngày thì Kiều Ân cũng được về nhà. Nhưng từ đó Kiều Ân trở nên trầm lặng hơn, ai cũng lo lắng cho cô.

2 tháng sau(tình tiết hơi nhanh mọi người thông cảm nha)

Kiều Ân đang chìm trong giấc ngủ thì chợt thấy mình đang đứng ở khoảng không xa lạ mà cô chưa từng biết, đó là một khoảng không tăm tối dường như cô không thể nhìn thấy xung quanh. Rồi chợt cô nhìn thấy một bóng người xuất hiện đầu cô trở nên nặng nề

-Ai...là ai vậy- Kiều Ân hoảng loạn

Đáp lại câu hỏi của Kiều Ân chỉ là một sự im lặng đến đáng sợ. Rồi những kí ức mờ ảo bên trong Kiều Ân lại trôi dạt như một cuộn băng quay chậm

-Đây là gì? còn người bên cạnh này là ai ?

Những câu hỏi luôn bám lấy Kiều Ân, rồi chợt những hình ảnh của ngày hôm ấy lại xuất hiện rõ như ban ngày lúc ai đó cố bảo vệ cô khỏi người đàn ông lạ mặt

-Đừng mà đau đầu quá Áaaaa- Kiều Ân thoáng thốt hét lên

Kiều Ân....Kiều Ân....- tiếng gọi không ngừng vang vọng bên tai của Kiều Ân

-Ai gọi tôi ? Là ai ?

Trong lúc Kiều Ân hoảng loạn thì những chiếc lông vũ trắng muốt từ bên trên không ngừng rơi quanh cô

-Lông vũ ???- Kiều Ân ngạc nhiên

Chợt những chiếc lông vũ bay xung quanh của Kiều Ân và rồi cô nhìn và nghe được những điều mà dường như cô đã quên mất

*-Người làm gì trên đây vậy hả- Kiều Ân lạnh lùng nói

-Ta làm gì thì mắc mớ gì đến cô...mà khoan đã- hắn nói như ngộ ra điều gì

-Cô nhìn thấy ta- hắn có hơi ngạc nhiên

-Người tưởng ta đui chắc- Kiều Ân vẫn lạnh lùng nói

-Thường thì chỉ người sắp chết, trẻ con và người có giác quan thứ sáu mới thấy được ta thôi- hắn vẫn bay và cái giọng giả lạnh vẫn theo hắn

-Đồ thần kinh- Kiều Ân khinh bỉ nói rồi bước vào trong

hắn đáp xuống trên lan can rồi cũng theo cô bước vào

-Cô là Trịnh Kiều Ân đúng không- hắn lấy lại phong độ của một thần chết nói

-Thì sao- cô thờ ơ nói

-Ta là thần chết và cô nằm trong danh sách sẽ được ta lấy đi linh hồn- hắn nói nhẹ như không

-Khi nào

-Cô không sợ chết sao- hắn ngạc nhiên

-Ta hỏi khi nào- Kiều Ân bắt đầu mất bình tĩnh

- 25/9 nghĩa là còn 2 tháng nữa

-Được rồi cảm ơn vì thông tin giờ thì đi đi- Kiều Ân nói rồi đứng lên

-Trong thời gian cô chưa chết thì tôi sẽ ở đây- hắn nói với theo

-Tuỳ người- cô lạnh lùng nói rồi bước ra ngoài.*

*-Đi theo làm tôi làm gì- Kiều Ân nói mà giọng vẫn lạnh băng

-Tôi thấy cô đi bộ nên đi theo thôi- Hắn đi lên phía trước

- Cô đi đâu vậy- hắn hỏi chỉ cho có chứ hắn rất muốn giải đáp hết câu nói của cô đã khiến hắn thắc mắc trong đầu suốt cả ngày nay

-Đi đến một nơi có ba mẹ tôi.*

*-Dừng lại- một giọng nói quen thuộc vang vọng giữa không gian

-Người định phá công việc bắt hồn của ta sao- kẻ kia tức giận thét lên

Hắn đáp xuống đứng trước mặt Kiều Ân mái tóc vẫn rối và đôi mắt kia ánh lên sự tức giận. Khi này khi nhìn thấy nước mắt của cô bỗng nhiên chảy, hắn không tự chủ mình liền đi vào trong tâm trí của cô không thể ngờ được nếu hắn đến trễ một chút nữa linh hồn của cô sẽ bị lấy mất

-Người màu tránh xa cô ấy ra- hắn lạnh lùng nói

-Người lấy quyền gì mà ngăn cản ta bắt linh hồn chứ- kẻ đó quát to

-Vì cô gái này là người của ta- hắn nói mà có phần hơi ngượng

Kiều Ân mở mắt to nhìn hắn trái tim cô thoáng rung động, cô có cảm giác trái tim mình như được sưởi ấm một lần nữa.

-Người đã yêu con gái loài người sao- kẻ đó ngạc nhiên

Hắn im lặng không nói gì hay có ý định trả lời tên trước mặt

-Người biết hình phạt cho thần chết khi yêu một con người phải không- kẻ đó lại hỏi

-Thì sao- hắn lãnh đạm nói

-Vậy người vẫn muốn- kẻ đó nói

-Ta sẽ làm những gì mà ta muốn người mau biến khỏi đây đi- hắn nói to

-Hừ- tên đó hừ lạnh rồi biến mất

-Mau tỉnh lại đi- hắn quay mặt đi chỗ khác nói

-Tại sao anh lại ở đây- Kiều Ân hỏi

-Không biết- hắn nói

-Vậy thì mau rời khỏi đây đi tôi muốn ở một mình- Kiều Ân lạnh lùng nói

-Tại sao ?,cô không muốn thực hiện ước nguyện của ba mẹ mình à- hắn nói

-Mau tỉnh lại đi- hắn quay mặt đi chỗ khác nói

-Tại sao anh lại ở đây- Kiều Ân hỏi

-Ai biết chứ- hắn cười nhẹ.*

*-Ở đây kem ngon lắm đó ăn thử không- Kiều Ân lảng tránh chuyện khác

-Thật không- mắt Diệu Linh sáng lên

-Phục vụ cho hai ly kem đặc biệt đi- Kiều Ân nói to

-Ba ly chứ- Diệu Linh nói

-Ừa tưởng ‘anh Kiệt’ không biết ăn kem- Kiều Ân liếc nhìn hắn

-Cô....-hắn tức không nói được gì

-Ba ly kem đặc biệt- Kiều Ân nói lại

-Hi hi- Diệu Linh che miệng cười*

-Ồ mình ngủ quên sao- Kiều Ân dụi mắt

-Phải cô ngủ lâu rồi đó- hắn lên tiếng

-Á.....anh...anh là ai vậy- Kiều Ân giật mình

-Tôi tình cờ đi ngang qua thấy cô nằm đây nên mới ngồi lại vì sợ có kẻ xấu- hắn nói

-Nói người xấu nhưng có vẻ anh còn đáng nghi hơn đó- nó dè chừng

-Cô nghĩ vậy à- hắn bật cười

-Không có gì, nhưng dấu sao thì tôi cũng phải cảm ơn anh- nó cũng cười theo

-Cô nên về nhà đi nhìn xem mặt trời đã đóng cửa rồi kìa- hắn chỉ về nơi có ánh sáng vàng nhẹ

-Cũng phải- Kiều Ân gãi đầu

-Nhưng hình như trong đầu tôi có một khoảng trống mà khiến tôi cảm thấy rất buồn- giọng nói Kiều Ân chùng xuống

-Cô nghĩ nhiều quá thôi, đây cho cô nè- hắn nói rồi chìa đưa cho Kiều Ân một sợi dây chuyền

-Sao lại đưa cho tôi- Kiều Ân thắc mắc nhưng vẫn cầm lấy sợi dây

-Đẹp quá- Kiều Ân reo lên

-Cái này chắc chắn sẽ bảo vệ cho cô- hấn nói

-Nhưng....

-Mau đeo vào rồi về nhà đi còn nhưng nhị gì nữa- hấn hồi thúc

-Ừm- Kiều Ân đeo sợi dây lên cổ

-Làm vậy sao được- một giọng lạnh lẽo vang lên

Hấn với Kiều Ân quay lại nhìn người vừa cất nói và Kiều Ân phải bịt miệng cười.

-Sao....ông....- hấn bàng hoàng

-Ta đến để thay con làm công việc của ngày hôm nay

-Ai vậy?, anh quen người này à. Cosplay à ha ha- Kiều Ân cười tới tấp

-Nguy hiểm cô mau tránh ra đi- hấn nắm chặt tay Kiều Ân lôi cô xuống dưới lưng của mình

-Con đã chắc chắn khi đưa ra quyết định này chưa- người đàn ông lại lên tiếng

-Tôi đã quyết định ông đừng có ý định cản- hấn lạnh lùng nói

-Vậy không còn cách nào khác nhỉ- người đàn ông đó nhíu nhẹ khóe môi

-Ông định làm gì- hấn trừng mắt nói

-Thả cô ấy ra- hấn điên loạn chạy đến chỗ Kiều Ân tay cầm lưỡi hái sắc bén

Keeng...Keeng...

Tiếng của hai lưỡi hái vang lên một cách điên loạn, hấn không ngừng tấn công người đàn ông

-Điều gì đã khiến người trở nên như vậy chứ- người đàn ông đó tức giận

-Điều đó ông không cần biết- hấn hét lên rồi dùng một đòn đánh bật người đàn ông đó ra xa

Hấn vội vàng đỡ Kiều Ân ngồi dậy rồi lay lay người cô

-Mau tỉnh lại đi*

(Chú thích: *: là dấu đánh cho từng khoảnh khắc)

-Gia...Kiệt- Kiều Ân gọi trong vô thức

-Gia Kiệt, Gia Kiệt anh ở đâu- Kiều Ân gọi tìm

Một bóng dáng xuất hiện mà thoạt nhìn Kiều Ân có thể nhận ra ngay

-Gia Kiệt

-Đừng khóc em đã khóc đủ rồi, nhìn em khóc trông xấu lắm- hấn cười mỉm

-Kệ đi- nó quyết vội nước mắt

-Em từ giờ hãy sống hạnh phúc anh sẽ luôn luôn bên em- hấn vuốt nhẹ tóc Kiều Ân

-Thật không- nó nhìn hấn

-Ừm, anh thích em

Sau khi nghe lời tỏ tình của hấn cũng là lúc Kiều Ân nhìn thấy hấn tan biến

-Khoan đã- Kiều Ân giật mình tỉnh giấc

-Mơ sao, Ở sợi dây chuyền này....- Kiều Ân đờm buồn

-Chị Ân ơi- Diệu Linh gọi to mà không ngừng đập cửa

-Có gì không em- Kiều Ân lên tiếng

-Em gọi chị khản giọng mà không thấy chị trả lời- Diệu Linh nói to

-Không sao đâu chị ổn chỉ hơi chóng mặt thôi- Kiều Ân nói

-Vậy chị nghỉ ngơi đi tí em sẽ mang cháo cho chị- Diệu Linh nói rồi xuống dưới nhà

Kiều Ân thay quần áo rồi đi tản bộ để đổi gió cho tinh thần được ổn định hơn cô ngồi ghé đá ở trong công viên. Nhìn trời xanh gió thổi Kiều Ân lại nhớ lại giấc mơ khi nãy nó lại khiến cô khóc

-Đã nói đừng khóc nữa vì em khóc xấu lắm- một bàn tay khẽ gạt nước mắt Kiều Ân

-Anh làm gì vậy hả....ơ- Kiều Ân đơ người

-Sao vậy- hấn hỏi

-Gia Kiệt- Kiều Ân thất thần

-Gặp lại không vui sao- hấn chọc má Kiều Ân

-Ừm vui- Kiều Ân cười mà nước mắt không ngừng rơi hấn thấy vậy liền ôm lấy Kiều Ân

-Đồ ngốc, đồ ngốc- Kiều Ân đánh hấn tới tấp

-Á đau- hấn la

-Về thôi- Kiều Ân bỏ đi

-Chờ chút- hấn giật mình chạy theo

-Em đã nói yêu anh rồi đó- hấn cười đều

-Ai nói chứ- Kiều Ân đập tay vào đầu hấn

-Anh nè- hấn nham nhở

-Đồ điên chết đi

-Anh sẽ chết thiệt đó lúc đó đừng hối hận- hấn xùi mặt

-Ừ- Kiều Ân cười

-Ác độc

-Về thôi- Kiều Ân kéo tay hấn chạy

Hấn cũng không hiểu vì sao mà mình lại nghe tiếng Kiều Ân gọi khi hấn đang ở khoảng không của sự vô thức và một mối dây liên kết đã kéo Kiều Ân vào khoảng đen tĩnh mịch làm phá tan đi sự yên tĩnh và làm gợn sóng nơi ấy và cũng nhờ Kiều Ân mà hấn có thể tái sinh và trở về sống với Kiều Ân như một con người bình thường.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-nguoi-cua-than-chet>